

Toen de Revolutie uitbrak waren we allemaal thuis, met Kerst. Papa was geprikkelder dan ooit.

In een opwelling van enthousiasme gooide mama haar lidmaatschapskaart van de communistische partij in de kachel, ze stak het vuur aan en de blauwe vlam veranderde mama's enthousiasme in angst. Ze duwde haar armen tot haar ellebogen in de kachel, ze doofde de vlam en redde haar lidmaatschapskaart: 'Je weet immers maar nooit.'

Papa hoopte dat men het wél wist en een tijdlang heeft men het ook daadwerkelijk geweten, pas na verloop van tijd was men het weer kwijt.

Er waren zo veel jonge mensen gesneuveld, daar waar flats voor jonge gezinnen hadden moeten komen werden begraafplaatsen aangelegd voor de jongeren die in hun hoofd waren geschoten, zo veel en zo jong, jongens en meisjes, dat het leek alsof ze allemaal onder de grond waren geëmigreerd om daar te trouwen, om kinderen te maken die niet meer in rijen hoefden te staan en die niet bang meer hoefden te zijn om hun mond open te doen, die zouden dromen dat ze zichzelf zouden worden en geen rode pioniers of jongcommunistische verklikkers, cheffinnen van kruidenierswinkels, rechtschapen zonen des vaderlands.

Wie zijn angst de baas kon worden kwam zijn huis uit en wij moesten weer terug naar school.

Op de boomstammen werden affiches geplakt met de foto van de corrupte directeur: Weg met hem!

Het heeft even geduurd, maar hij vertrok.

Een tijdlang bleven alle deuren van het Internaat geopend, in de kamers waar niemand woonde lagen schone en nieuwe spreien. Niet zoals die van ons, die allemaal even smerig waren en waarop je de getekende bloemen niet meer van de menstruatievlekken, eveneens in anjervorm, onderscheiden kon.

Het gerucht ging dat een jongen of een man was opgesloten in de lege kasten in de nieuwe kamers. Ik heb er niet een gezien, in geen enkele kamer, maar ik heb me ook niet erg ingespannen om te zoeken. Er waren echter meisjes die durfden zweren dat je hem kon zien, als je op een zeker nachtelijk uur door een bepaald sleutelgat keek of in het kantoor van de opvoedster.

De verdwijning van de directeur viel samen met de vermissing van een van onze klasgenotes. Zoals viel te verwachten werd er alarm geslagen, we werden allen 'ondervraagd' door de opvoedster. 'Mevrouw' deelde op haar eigen democratische wijze wat stevige klappen met haar ringen uit, maar de politie werd niet gewaarschuwd. Evenmin de ouders van het vermiste meisje (hoewel wij de vader maar wat graag hadden leren kennen, die haar, zo had het vermiste meisje ons verteld, had geleerd hoe ze tongzoenen moest).

Na een paar dagen kwam ze toch weer boven water. Zonder directeur.

Mevrouw kamde eerst haar haar, vervolgens onderwierp ze haar aan een verhoor en dreigde ze met de gynaecoloog.

Het meisje bekende dat ze nog geen menstruatie had, en ook geen vagina, dat laatste was aangeboren.

En als de opvoedster haar niet geloofde, moest ze het maar vragen aan de beheerder van de kantine. 'Mevrouw' kookte van woede, o, mooiere dagen waren ondenkbaar!

De hele schoolleiding was ziedend, er werd vastgesteld dat meer dan de helft van de meisjes geen vagina had en ook geen menstruatie en dat de beheerder én de directeur hiervan inderdaad op de hoogte waren.

De directeur was al weg, de beheerder zag ik afgevoerd worden door de politie.

Die week bereidden de kokkinnen elke dag vlees, zoet vlees zoals we nog nooit gegeten hadden.